

lig skulde være kommet ind i det rette Spor i denne Sag, efter at den gennem det Arbejde — han pegede udtrykkelig paa to af mit Partis Medlemmer —, som det ærede Medlem fra Frederikshavn (Thomas Larsen) og det ærede 9de Medlem for Odense Amt (Jensen-Sønderup) havde udført gennem mange Aar, var blevet ført ind paa et Blindspor. Jeg vil vove overfor Ministeren at hævde, at den, som i Øjeblikket ikke vil indse, at dette Spørgsmaal ikke lader sig løse som et rent Statsforsørgelsesspørgsmaal, i alt Fald ikke uden at der anvises Midlerne dertil, fører denne Sag ind paa et økonomisk Blindspor, der ender i den samme Mose, mod hvilken saa mange andre af Ministeriets økonomiske Spor i Øjeblikket peger.

Der er jo kommet mange Advarsler fra de mest kompetente Sider til de to højtærede Ministre om økonomisk Forsigtighed. De er saaledes Gang paa Gang kommet fra den højtærede Finansminister, der, om jeg saa maa sige, Gang paa Gang har signaliseret til de to ærede Ministre om at holde inde med Skydningen. Men de har som et andet ophøjet Forbillede i sin Tid sat Kikkerten for det blinde Øje og ganske roligt fortsat med at bombardere Tinget og Befolkningen med vidtrækkende økonomiske Forslag, uden at man med nogen som helst Klarhed har kunnet se, hvorfra disse mægtige Beløb skal tages. Jeg haaber, at det maa lykkes den højtærede Finansminister endnu i sidste Øjeblik at faa de Herrer til at sætte Kikkerten for det seende Øje og til at blive klare over, at Sagen maa løses i Kraft af Princippet til Selvhjælp og saaledes, at de økonomiske Forhold maa ordnes, saa at man ved, hvorfra Pengene skal tages. Disse to Krav kommer man ikke udenom, og kan vi ikke komme til Rette herinde, maa det blive Vælgerne, der kommer til at skille ogsaa denne Trætte.

Borgbjerg: Maa jeg begynde med at ønske den højtærede Minister for sociale Anliggender til Lykke med det foreliggende Lovforslag, ligesom jeg takker hele Ministeriet og særlig Socialministeren og Indenrigsministeren for det Lovgivningskompleks, der her er forelagt Rigsdagen gennem Lovforslaget om de kronisk syge, gennem det Lovforslag, vi i Øjeblikket har til Behandling om Invalidere, og det tredje Lovforslag om Aldersrente, som vi om kort Tid skal have til første Behandling. Jeg tror, at dette Lovgivningskompleks er i høj Grad paa-

krævet, og at en Løsning hurtigst muligt maa søges gennemført.

Den ærede sidste Taler mindede jo allerede delvis om Sagens Forhistorie, om det Arbejde, der blev gjort i Samlingen 1917—18. Vi fra vor Side — det ærede Medlem nævnede, at det var et privat Lovforslag, indbragt af Socialdemokratiet — var os fuldt bevidste, at vi vilde gøre alt, hvad vi formaaede, for at den Traad ikke skulde blive klippet over, der findes i dansk Sociallovgivning og dansk Socialpolitik. Der var en Fare derfor, hvis der gik for mange Aar hen efter at Invalidekommissionens Betænkning var afgivet, uden at der blev foretaget noget som helst positivt fra Lovgivningsmagtens Side. Sagen var i sig selv brændende, men der var dog en stor Fare for, at en for stærk Trækken ud kunde bidrage til, at Traaden blev klippet over.

Vi Socialdemokrater beskyldes ofte for at være doktrinære. Jeg vil sige, at jeg i disse Sager føler langt mere historisk end doktrinært. Jeg erkender, at hele vor sociale Lovgivning ikke er synderlig rationel. Den er vokset historisk frem, delvis tilfældigt frem, delvis fremkaldt af visse politiske og sociale Situationer og har derved faaet et noget tilfældigt, noget uregelmæssigt, noget urationelt Præg, men alligevel har vi dog i Løbet af en Menne-skealder naaet at faa en Sociallovgivning, som vi trods alle dens Mangler kan være bekendt. Men vi maa naturligvis ikke blive staaende derved. Den sidste ærede Taler nævnede en Bog, der lige er udkommet, af min Partifælle, Landstingsmand Steincke, og søgte ved et enkelt Citat deraf at komme de Principper til Livs, som dette Lovforslag er bygget paa. Jeg har naturligvis ikke kunnet studere hele denne Bog igennem — den kom i Gaar —, men jeg vover dog at sige, at den Brug, det ærede Medlem gjorde af dette enkelte løsrevne Citat, var ganske i Strid med Aanden og Tendensen i denne Bog. Naar Landstingsmand Steincke saa stærkt bekæmper Almisseprikket, er det, fordi han vil sætte et andet Princip i Stedet; men det kalder han ikke Forsikringsprikket, men Retsprikket. Derom udtaler han Side 277 — det kan kun være et enkelt Citat, som jeg her anfører overfor det enkelte Citat, som det ærede Medlem kom med —, hvor han netop kommer ind paa det etiske: „Hvorfor i al Verden skulde dette“ — at gaa over fra Almisseprikket til Retsprikket — „slappe Villien eller Ansvarsfølelsen? Nej, det